

An artistic illustration of a hand reaching out of dark, rippling water towards a bright, overcast sky. The hand is positioned in the lower center of the frame. The sky is filled with heavy, dark clouds, while the water below is dark and textured with whitecaps. The overall mood is one of hope or reaching for help.

အနောက်တောင်မုတ်သုန်လေ အရောင်မဲ့

အမှတ်တရဆိုတာ
တမ်းတလွမ်းဆွတ်လို့ကောင်းအောင်
နာမည်လှလှလေးနဲ့ အလှဆင်ထားတဲ့
နာကျင်ခြင်းတစ်ခုပါ

ဒီဇာတ်လမ်းလေးက LGBT အချစ်ဝတ္ထုလေး ပါပဲ။

မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ ...

ပိုင်ဆိုင်းဖို့ စိတ်ကူးရင်း လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ချစ်ခဲ့ဖူးလား။
ဒီဇာတ်လမ်းထဲက သော်တာအောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ပိုင်ဆိုင်း
ဖို့ စိတ်ကူးရင်း လူတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်ခဲ့ မိသွားတယ်။ စာ
ရေးသူက ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ လက်တွေ့ဘဝက Gay couple တွေကြုံ
တွေ့ရတတ်တဲ့ အခက်အခဲလေးကို အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ရောယှက်ပြီး ပါး
ပါးကလေး ချပြထားပါတယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ
မပြည့်မြောက်တဲ့ အခါ အရာအားလုံးကို အပြစ် မြင်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ အသက်အ
ရွယ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ရင့်ကျက်မှုတွေ ရရှိလာတဲ့ အခါမှာ တော့ ... ဖြစ်ချင်တာ
တွေထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ဦးစားပေး သင့်မှန်း နားလည် သဘော ပေါ
က်သွားတဲ့ သော်တာအောင်။

ကိုယ်ကသာ ပိုချစ်ခဲ့သူ၊ ကိုယ်ကသာ ပိုခံစားရသူ၊ ကိုယ်ကသာ ပေး
ဆပ်ခဲ့သူဟု ထင်မှတ်ပြီး တကယ်တမ်း ကိုယ့်အချစ်ဟာ သူနဲ့ ယှဉ်လာ
လျှင် မြူမှုန်လောက်တောင် မရှိမှန်း သိရှိသွားရတဲ့ သော်တာအောင်။ စာ
ရေးသူက ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းအောင်
ရေးဖွဲ့ထားလည်း ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့နော်...။

အခန်း (၁)

လောက၏ အမြင်နှင့် လူများ ၏ အတ္တကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ အချစ်ကို စတေး ပစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ။ ထိုအချစ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ရှင်သန်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့။ ။ မတွေးမိခဲ့ခြင်းမှာ လည်း ကို့အတွက် ကျွန်တော့်၏ အချစ်သည် သေဆုံး သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပဲ ... အသက် ငင်နေ၍ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့ ... ။

အရင်နေ့တွေနှင့် မတူသည့် ထိုနေ့ တစ်နေ့သည် ကျွန်တော့်၏ နှလုံးသားကို ခံစားမှု အဟောင်းရော ခံစားမှုအသစ်ပါ ရောပြွန်း၍ ခံစားစေခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုနေ့တွင် ကို့အပြီးကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်အနေကျပ်သွားရသည်။ ။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုတောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အမှန်ဆို ကျွန်တော် ရင့်ကျက်သင့်နေပြီလေ ... ။ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ပစ္စုပန်က အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောင်းလဲဖို့ သင့်သည်။ ။ သို့သော်လည်း ... ပြတ်တောက်သွားသော သံယောဇဉ်ကြိုးက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ပြန်လည် ရစ်တွယ်ရန် အစပျိုးနေ၏။

ကို၏ အပြီးထဲတွင် ကျွန်တော် ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရ။ တကယ်ဆို ... အရင်က သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးနဲ့ ပြီးသင့်ဖို့ တော့ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ ကိုက မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို တွေ့သည်

အပြီး ... နှုတ်ခမ်းကွေးလေး ဆန့်ယုံသာ ပြီးပြီ၏။ ကိုသည် အရင်ကနှင့် မတူ သိပ်ရင့်ကျက်နေပြီလော ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် အထိ ကို အပြီးက သိပ်အေးစက် နေခဲ့သည် ။

ကျွန်တော် ... ကို ပြီးပြသလို ပြန်ပြီးပြဖို့ ကြိုးစားမိပါရဲ့ ။ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ အနည်းငယ်ဆန့်ကာသွား၏။ သို့ရာတွင် အပြီးတစ်ခု မဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည် နှင့် ကို့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲသလို ဖြစ်လာသည် ။

တကယ်ဆို ယခု အချိန်မတိုင်မီ ... ကိုနှင့် ရင်မဆိုင်ရအောင် ကျွန်တော် ဝေးဝေးကပင် ကို့ကို လှမ်းမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ကောင်းသည် ။ ထိုအခါမှ သာ ကျွန်တော် ယခုအခြေအနေကို ရှောင်လွှဲ ရနိုင်လိမ့်မည်။ ခုတော့ ရေစက်က ထိပ်တိုက် တွေ့ပေးပြီလေ။ အိမ်က အကြို မရောက်သေးသော ဝဏ္ဏလေးကို ကူစောင့်ပေးရင်း ... ကားတစ်စီးက အရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သည် ။ ပထမတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးချေ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကို့ ကိုမြင်မှ ကျွန်တော် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့သည် ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော် ... ကိုနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲပေ။ ကျွန်တော် ခံစားနာကျင်လွန်းရ၍ ဖြစ်သည် ။ ထိုခံစားမှုကိုကျွန်တော် ထပ်ခံစားဖို့ အတွက် အင်အားက မလုံလောက်သေးချေ။ ခုတော့ ... ကြုံဆုံခဲ့ပြီလေ ... ကြုံတာမှ ထိပ်တိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပင်။ ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်လိုက် ရမလားဟင် ... သို့ရာတွင် နှောင်းအတိတ်က မြတ်နိုးတွယ်တာ မိခဲ့ပါသော ကို့မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် တယုတယ ခံစား ချင်မိသေးသည် ။ ရှက်ရွံ့ စိုးထိတ်မှုများကို ငတ်မွတ် တောင့်တသည့် ဆန္ဒက အနိုင် ပိုင်သွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ခပ်ထွေထွေပင် ကျွန်တော် ကို့ကို ရပ်ကြည့်

နေခဲ့သည်။ ။

ကိုက သူ့ဆီ ပြေးသွားသော သားလေး ဝဏ္ဏသခင်ကို လှမ်းချီလိုက် ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ကဲ့သို့ စကားဆိုသည်။ ။

"တစ်ယောက်တည်းလား"

အို ... ကိုမို့ မေးရက်တယ်နော်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်အောင် ဘယ်သူက ချန်ထား ရစ်ခဲ့တာလဲ။

ကျွန်တော်က မျက်လွှာလေး အနည်းငယ်ချကာ ခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်မိသည်။ ။ ရှက်ရွံ့မှုက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ကြီးစိုးနေ၍ အသံ မထွက်ဖြစ်ချေ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် တွေဝေနေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုဘက်က စတင် စကား ပြောပေးလို့ သိပ်ကျေးဇူး တင်မိပါတယ် ကိုရယ်။

ကျွန်တော် လက်ဖျားများက ရုတ်ချည်း အေးစက်လာ၍ လက်တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ မူဟန် ပျက်သွားသည် ကို မြင်တွေ့လိုက်၍ လား မသိ ကို၏ အပြုံးသည် မှေးမှိန်ကာ သွား၏။ တော်ပါပေတယ် ကိုရယ် ... ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကိုခန့်မှန်း မိနေတုန်းပဲနော်။

ကျွန်တော် ကိုကို စူးစိုက် ကြည့်မိသည်။ ။ ကိုသည် ယခင်နှစ်များ နှင့် မခြား အနည်းငယ် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက် သွားသည် မှ လွဲ၍ မပြောင်းလဲပေ။ ဆံပင်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီ လိမ်းထားပြီး ဘေးခွဲလေးကို ပိရိသေသပ်စွာ ဖီးထားသည်။ ။ follow me hair cream အနံ့က ကျွန်တော်၏ အာရုံကို လာထိမှန်တော့ ကျွန်တော့် အတွေးထဲ ပြုံးမိသေးသည်။ ။ ကို့အကြိုက် ခေါင်းလိမ်းဆီက ခုထိ မပြောင်းလဲ သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်သလားကို။

မျက်ခုံး ခပ်ထူထူလေးက နဖူးအလယ်စပ်နားတွင် ထိကပ်တော့မည့် အလား သန်စွမ်း နေတုန်းပင်။ မျက်စိ ခပ်နက်နက်လေးကလည်း ထင်း ထင်းလင်းလင်း ကြီးပင်။ နှုတ်ခမ်း ခပ်ထူထူ၏ အထက်က နှုတ် ခမ်းမွေးလေးများက အနည်းငယ် ရှည်နေပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးများက တစ် ပင် တစ်စို့မျှပေါက်နေသည် ။

အရင်က နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေး ဆိုရင် ရိတ်ပယ်ထားသည့် စိမ်းမြဲမြဲကလေးသာ အမြဲ မြင်တွေ့ရတတ်သော ကိုသည် ခုတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးများက ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဖြစ်နေလေပြီ။ အို ... ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကို ဘာတွေ စိတ်ရှုပ်စရာများ တွေ့နေပါလိမ့်။ သို့သော်လည်း အနည်းငယ် အိုဇာသွားယုံက လွဲပြီး ကျွန်တော့် အတွေးထဲတွင် တော့ သိပ်ခန့်ညား လွန်းနေသည် ။

"ဖေဖေ ... ဒီဦးဦးဆရာက အရမ်း သဘောကောင်းတယ်"

ကျွန်တော် စကားပြောမည် ပြုစဉ်အတွင်း သားလေး ဝဏ္ဏသခင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် တုန်လှုပ်ကာ သွားသည် ။ ဖေဖေ တဲ့ ... ကိုသည် ယခုအချိန်တွင် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား ... ။

အချိန်တွေကလည်း ကုန်တာ အရမ်းမြန်လွန်းတာပဲ ကိုရယ်။ ဖြစ်နိုင် ကောင်းပါရဲ့ ... ။

ကြည့်စမ်း ... ခုမှ သတိ ထားမိသည် က သားလေးဝဏ္ဏ၏ မျက်ခုံး မျက်လုံးသည် ကိုနှင့် သိပ်တူနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ အို ... ကျွန်တော် ထိုအတွေးကို ဘာကြောင့် အရင်က မတွေးမိခဲ့ပါသနည်း။ ဒါဆိုရင် ခုအခြေအနေက ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်း မတင်သင့်သည့် အခြေအနေ တစ်ခု ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ကို။

ကျွန်တော်က အနည်းငယ်ပြီး၍ အခေါ်အဝေါ်ပင် ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတိ ပေးလိုက်ရသည်။ ။

"သားလေး ဝဏ္ဏက အစ်ကို သားလား ဖအေတူသားလေးပဲ သိပ်စကား တတ်တယ်"

ကိုက ခပ်ထေ့ထေ့လေး တစ်ချက်ပြီး၏။ နူးနူးညံ့ညံ့ အပြုံးလေးပါ ..
. ။

"ဟုတ်လားသား ... ဒီဦးဦးက ဘာတွေ သဘောကောင်းတာတုန်း"

"သားကို အမြဲ ထမင်း ခွံကျွေးလို့ "

သိပ်တတ်လွန်း ပါတယ်လေ။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ ဓမ္မစကူးလ်မှာ ကျွန်တော် သူ့အား တခြား ကလေးတွေထက် ပိုသံယောဇဉ် တွယ်ပြီး ထမင်း ခွံကျွေးဖြစ်တာလေးကို မှတ်ထားပုံ ပေါ်သည်။ ။

"သော်သော် ... အမ် ... သော်တာ ... ညီက ဒီမှာ ဝိုင်းကူနေတာလား"

ကျွန်တော့်၏ နာမည် သော်တာအောင်ကို အဖျားစွတ် ခေါ်တတ်သော ကို့၏ အကျင့်သည် မပြောင်းလဲ သေး၍ လည်း ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိပါ၏။

"အလုပ်အားရက် ပရဟိတ သဘော လာကူပေး ဖြစ်တာပါ"

"great ... ညီ ... ခုဘယ်မှာ နေနေတာလဲ ... ကိုယ်တောင် ညီနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီ"

မတွေ့တာ ကြာပြီတဲ့ ... မလာဖြစ်တာလို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီအပြစ် မဆိုရက်ပါဘူးလေ ... ကိုလည်း ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကို ဆိုတော့ ... ညီအပြစ် မမြင်ပါဘူး။

"အရင်အိမ်မှာ ပဲ ... ခုမေမေဆုံးသွားတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ"

ကျွန်တော်၏ စကားသည် ရေလာမြောင်းပေးသလိုများ ဖြစ်နေမလားဟု စိုးရိမ် မိသွားသည် ။ မလိုအပ်လို့ ထားရစ်ခဲ့သူဆီက ကျွန်တော်က ဘာတွေများ ထပ်ပြီး မျှော်လင့် နေရတာလဲကွယ်။

"ဒါနဲ့ ... အစ်ကိုကို အရင်က လာကြိုတာ မတွေ့မိပါဘူး"

အရင်ကလို့ သာ ပြောမိသည် ။ ဓမ္မစကူး ဖွင့်သည် က တစ်ပတ်သာ ရှိသေးသည် ။

"ကိုယ် အရင်နေ့တွေက မအားလို့ ပါ ... ဒီနေ့မှ အားလို့ လာကြိုဖြစ်တာ ... ညီ နေကောင်း ပါတယ်နော် ... အရင်ကနဲ့ မတူဘူး ပိန်များ သွားသလားလို့ "

ကိုယ်မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားမဲ့သူ မရှိခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုသို့ သတိပေးခြင်းအတွက်လည်း ကျေနပ် မိပြန်ပါသည် ဟု ကျွန်တော် မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရမည်။

အမှန်ဆို ကျွန်တော် ကို့ကို နာကျည်း သင့်သည် လေ။ သို့ရာတွင် မနာကျည်းဖြစ် ကို့အတွက် နာကျင်၍ သာ နေသည် ။ နာကျင်ခြင်းနှင့် နာကျည်းမှုသည် တူသယောင်နှင့် မတူကွဲပြားပေသည် ။ နာကျည်းမှုသည် သူတစ်ယောက် အပေါ်ထားသည့် အမုန်းအာဃာတ တစ်ခုဖြစ်သည် ။ နာကျင်မှု ဆိုသည် က သူတစ်ယောက်က ပေးသော ကိုယ့်ခံစားချက် အစစ်အမှန်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် ကို့ကို မနာကျည်းရက်။

ထို့သို့ မနာကျည်းရက်သည် မှာ လည်း ကို့အပေါ်သိပ်ကို ချစ်မြတ်နိုး တွယ်တာ မိသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် လည်း

နာကျင်ခြင်း အကျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားရ၏။

သေမလောက်အောင်ပင် နာကျင်ရပါသည် ။ ကို့ကို ကျွန်တော် နာကျင်ဖို့ တော့ သင့်ပါတယ်နော်။ မှတ်မိသေးလားကို ... ။

လူပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မင်္ဂလာဖိတ်စာ တစ်စောင်တည်းနဲ့ လမ်းခွဲစကားတောင် မဆိုပဲ ထားရစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ လဲ။

'ကိုယ်တို့ ရဲ့ အချစ်က လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင်မသင့်ပါဘူး ... ညီ' ... တဲ့ ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ကြီးဖော်ဝင်စ ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုသည့် အသိုက်အဝန်းလေးကို အလေးထား သင့်သည် ဟု မယူဆ ဖြစ် သေးချေ။ ကို၏ စကားသည် အူကြောင်ကြောင် နိုင်သည် ဟု သာ ထင်မြ င်မိသည် ။ သတ္တိမရှိသည့် လူသားတစ်ဦးဟု ကို့ကို သတ်မှတ်ထားလိုက် သည် ။

သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရေးပါသော ကြားခံနယ်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရချိန်တွင် ကျွန်တော် ကို့ကို အပြစ် မဆိုရ က်တော့ချေ။ ကို့အတွက် အချိန်တစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းရန်သာ ရှိတော့သ ည် ။

ထိုအချိန်သည် မည်မျှ ကြာညောင်းမည်မှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ထိုအချိန် အတောအတွင်း ကို့ကို ဖောက်ပြန်တတ်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ရောက်စေမည့် ရည်ရွယ်ချက် မရှိ။

ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲ ကိုနှင့် အတူ နှစ်ယောက် တစ်အိပ်မက်ကို လေထဲ တိုက်အိမ်ဆောက်သည့် အတွေးများ သာ ရှိခဲ့သည် ။

ကြည့်စမ်း ... ကို့ အမေးကို မဖြေပဲ ကျွန်တော်ငေးကြည့် နေမိသည်

မှာ မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ ... မျက်တောင်ပင် အနည်းငယ် ညောင်း
လာကာမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ခတ်မိတော့သည်။ ။

"ညီနေမကောင်ဘူးလား ... ဟမ်"

ကို၏ စကား ဆက်ထွက်လာမှ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး သတိထားမိသည်
က ကျွန်တော့် အောက်မျက်ခွံတွင် တွဲလဲခိုနေသော မျက်ရည်ဥများ ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ။ ခုနက မျက်တောင် ခတ်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ကျွန်
တော့်၏ မျက်ရည်က မြေပြင်ထက်သို့ ဆက်ခနဲ ကျဆင်း သွားသည်။ ။
ကျွန်တော် ခေါင်းကို အသာမော့ကာ မျက်ရည်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်၏။ ယ
ခုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်၏ ခံစားမှု အတိမ်အနက်ကို ထုတ်ဖော်ပြသရန်
မသင့်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ။

သိသိရက်နဲ့ များ ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေ လှိမ့်တက် နေရတာလဲ
ကွယ်။ ကျွန်တော့် ရင်တွေ အရမ်းပူလောင် နေတာပဲ။ အတိတ်တွေက ခု
မှ ပိုခြောက်လှန့် လာသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးလား ကိုရယ်။

"အို ... သော်တာ ... ညီငိုနေတယ်"

ကိုက ကျွန်တော် မျက်ရည် ကျသွားသည် ကို မြင်တွေ့ သွားပြန်၏။
အရင်တုန်းကလို ကျွန်တော်မျက်ရည်ကျလျှင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ် တင်ဦး
မလား ဟူသောအတွေးကို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ တွေးမိ ပြန်သေးသည်။ ။

"ကိုယ်ဘာအမှား ပြောမိလို့ လဲဟင်"

ကိုရယ် ... ကျွန်တော်နဲ့ အတွေးခြင်း တူနေပြန်တယ်နော်။ ကျွန်
တော် မျက်ရည် အဝိုင်းသားဖြင့် ကိုနှင့် အကြည့်ခြင်း ဆုံစေသည်။ ။ ကျွန်
တော် မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ။ ခင်တွယ်မှု ... တမ်းတမှု ... ပြီးတော့ အ
လွမ်း ... ဘုရားရေ ... ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ ... ကျွန်တော့်အပေါ်

ကို၏ ဝမ်းနည်းမှု အလွမ်းကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ခုအခြေအနေကို ရင်ခုန်နေတယ် မဟုတ်လားဟင် .. မလိမ့်နဲ့ ...။

ရုတ်တရတ် ကို၏ မျက်ဝန်းသည် အရောင်ပြောင်းသွား၏။ ကျွန်တော့်အတွက် ကို၏ ခံစားမှုသည် လက်ကျန် အနည်းငယ် ရှိသေးမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရသည်။

ကို၏ မျက်တောင်လေးသည် ပုတ်ခတ်လာကာ မျက်ရည်များ ဝေ့တတ်လာသည်။ အရင်လို ကျွန်တော်ငိုရင် လိုက်ငိုဦးမှာ လားဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော် ငိုနေပေမဲ့ ကိုက မငိုခဲ့ပေ ...။

"မျက်လုံးထဲ ဖုန်မှုန့် ဝင်သွားတာ နေမှာ ပါ"

ကျွန်တော်၏ စကားသည် အလိမ်အညာမှန်း သိပ်သိသာနေ၏။ ကျောင်းဝင်းကြီး တစ်ခုလုံး ကွန်ကရစ် အပြည့် ခင်းထားသော မဟာမြိုင် စာသင်တိုက်အတွင်း ဖုန်မှုန့်ဆိုသည် က မည်သည့် နေရာတွင် ရှာရမည်နည်း။ ဖုန်မှုန့်အနည်းငယ် ရှိနိုင်ပေမဲ့ ... ထိုအချိန်တွင် ဖုန်မှုန့် လွင့်စင်နိုင်သည့် လေလည်း တိုက်ထုတ်မနေပါ။

"ဖေဖေ ... သားဗိုက်ဆာနေပြီ ... တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်"

ကိုလူသခင်က သူ၏ လက်အတွင်းမှ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ဝဏ္ဏကိုကြည့်ကာ သူ၏ လက်ကို တစ်ချက် လှုပ်ရှား လိုက်သည်။

"ဖေသားကြီးက ဘာစားချင်တာတုန်း"

'ဖေသားကြီးတဲ့ ... 'ထိုစကားသည် ကျွန်တော့်ကို အနည်းငယ် ကြည်နူး သွားစေသည်။ ဝဏ္ဏကလေးသာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုလူသခင်၏ သွေး

သား ဖြစ်ပါက မည်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း ...။ ကျွန်တော်၏ အတွေးသည် အင်မတန်မှ ပေါကြောင်ကြောင် ဆန်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့် မျက်နှာပင် နီးမြန်း၍ သွားသည်။ အိုဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်တော်တို့လို ဂေးတစ်ယောက်မှာ လည်း ကိုယ်ပိုင် မိသားစုဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် ရှိသည်။ ဒါရက်စရာ တစ်ရပ် မဟုတ်ပေ။

"ကွေ့တီယို သွားစားမယ်"

'ကွေ့တီယို ... 'ထိုစကားကို ကြားတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံး အပြုံးသားလေး ဖြစ်သွားသလို ကိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝေမှုန်မှုန်လေး အကဲခတ် ကြည့်သည်။

ကွေ့တီယိုဆိုသည် က ကျွန်တော့် အတွေးထဲ မေ့လို့ မရသေးသော အစားအစာတစ်ခုပင်။ ကျွန်တော်ရော ကိုရော သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ စားစရာတစ်မျိုးပေါ့။ ခုတော့ကို့၏ သားသည် ပင်ထိုအစာကို ကြိုက်သည် တဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ အတွက် မြားနတ်မောင်လေးပဲလား ...။ အို ... ကျွန်တော် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ထပ်တွေးမိပြန်ပါပြီ။ ကို၏ ဇနီးမယားကို ထည့်မတွက်ပဲ ကျွန်တော်သည် မိုက်မဲစွာ ထိုအတွေးမျိုး တွေးမိ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဆိုမိသည်။

"သော်တာ ... ညီနဲ့ ကိုလည်း မဆုံတာ ကြာတော့ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဟေး ... ဦးဦးဆရာပါ လိုက်ခဲ့"

ဝဏ္ဏက လက်ခုပ်လေးတီးကာ ရယ်မော၍ ပြောသည်။

အမှန်ဆိုကျွန်တော်ငြင်းဆန်သင့်ပါသည်။ နာကျင်မှုကို နှလုံးသားအတွင်း ထပ်မဖွဲ့စည်း လိုတော့။ သို့ရာတွင် နှလုံးသားကို နာကျင်ခြင်းကို အရသာ တွေ့နေသလား အောက်မေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိ

တ် မိသွား၏။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ကျွန်တော်က ကို၏ ဘေးမှ ထိုင်၍ ကျွန်တော်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ဝဏ္ဏလေးက ထိုင်နေသည် ။ ကိုက ကားမောင်းနေရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သလို ... ကျွန်တော်သည် လည်း ကိုကို ငေးကြည့်မိသည် ။ အကြည့်ခြင်း ဆိုသည် က အခါခါ။ ဟိုး အရင် စတွေ့တုန်းက လိုပင် အကြည့်ခြင်းဆိုလျှင် ကိုသည် ရှက်ပြီး လေး ပြုံးနေသေး၏။

ကိုကားမောင်းသွားနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် စူးစမ်းကြည့်တော့ ... အံ့ဩ မိသွားသည် ။ စတွေ့ခဲ့သည့် ကွေ့တီယို ဆိုင်လေးကို သွားနေမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်သည် ။ ကို၏ အတွေးတွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ အမှတ်တရ နေရာများ သည် ထင်ကျန်နေတုန်းပါပဲလား။ ကျွန်တော်သည် ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ကိုကို တအား ကျေးဇူး တင်မိသွား၏။

နေရာဟောင်းကလေး ...

ဟုတ်ပါသည် ။ ကားရပ်ရပ်ခြင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် 'ဗန်ဒါရိပ်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် အတိုင်းမသိ စိတ်လှုပ်ရှား သွားရသည် ။ ဗန်ဒါပင်လေးတွေကြား ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး အပင်အောက်တွင် လည်း တဲလေးတွေဖြင့် ထိုင်ခုံများ လုပ်ထားသည် ။ အစားအစာ ပြုလုပ်ပုံတွေကလည်း လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသည် ။ နေရာကလည်း ဆိတ်ငြိမ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဒီဆိုင်လေးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတွက် မက်မက်မောမော ခုံမင်နှစ်သက် ရပါသော အမှတ်တရနေရာလေး တစ်ခု ဖြစ်နေသည် က မမှားပါဘူးနော်။

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းခြင်း ကျွန်တော်လေကို တဝကြီး ရှူမိသည် ။

ဝဏ္ဏလေးက ကျွန်တော် လုပ်သလို လိုက်၍ လုပ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် အပြုအမူကြောင့် ကိုကပြုံး၏။

"အရင်က အကျင့်တွေ မပြောင်းသေးဘူးနော်"

ကိုသည် ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သည့် အသေးအမွှား က လေးကိုပင် မှတ်မိနေတတ်သော အကျင့်ရှိသည့် လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဝဏ္ဏလေးကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုက လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ ဆွဲ၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

"ညီဒီကို မလာဖြစ်သာ ကြာပြီထင်တယ် ... ကိုယ်ဒီဆိုင်ကို ရောက်တိုင်း ညီကို မတွေ့ဘူး"

ကျွန်တော် အံ့သြမှုကြောင့် ခြေလှမ်းများ အလိုလိုရပ်တန့်ကာ ကိုကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခုလို အမှတ်တရ တစ်ခုအနေဖြင့် တည်ရှိနေသော ဆိုင်ကို ကျွန်တော် လာခဲ့မိလျှင် ကိုနှင့် တွေ့နိုင်သေးသည် ကို ကျွန်တော် အရင်က ဘာလို့ မတွေးဖြစ်ခဲ့သနည်း။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲနာကျင်မှုတွေက လွှမ်းမိုးနေ၍ လား။

သို့ရာတွင် ပြန်စဉ်းစားလျှင် ကျွန်တော်၏ နာကျင်မှုသည် အမာရွတ်ပင် ဆွဲထင်နေ၍ အနည်ထိုင်လုနေသည် မှာ ကြာလှပါပြီ။ ထိုကာလများအတွင်း ကျွန်တော်ဒီဆိုင်ကို လာခဲ့ဖို့ သင့်သည်။

ဆိုင်၏ အသွင်သည် ဆယ်စုနှစ် ကျော်လာသော်လည်း မနေ့တစ်နေ့ကလို ပါပဲလား။ ခပ်ထောင့်ကျကျ အစွန်တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နေရာယူဖြစ်ကြသည်။

Waiter ကကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းအနား အရောက် ကိုက ကျွန်တော့်အား

ခပ်တုံတုံလေး ပြုံးပြကာ ... ကွေ့တီယို အပြုတ်သုံးပွဲနှင့် သင်္ဘော သီး
ထောင်း တစ်ပွဲ၊ ကြက်သားရေကြော်တစ်ပွဲမှာ သည် ။ ခုထိ ကျွန်တော်
ကွေ့တီယိုစားလျှင် တွဲဖက် စားတတ်သော အစားစာများကို ကိုက မှတ်
မိနေဆဲပင်။ ဝမ်းသာ မိပါသည် ။ ပျော်ရွှင်မိပါသည် ။ ကြည်နူးဝီတိ ဖြစ်
ရပါသည် ။

ကွေ့တီယို မှာ ထားစဉ် အတွင်း ကိုယ့်ဆီက စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို
သလို ကျွန်တော်လည်း ဘာစပြောရမှန်း မသိ၍ ပေ။ သားလေး ဝဏ္ဏက
စားပွဲပေါ်ရှိတူများကို ယူကာ ကစားနေသည် ။ ကျွန်တော်က ဝဏ္ဏကို မျ
က်လုံး ထိုးမိမည်ဆိုး၍ ထိန်းနေရင်း ကို့ကို ကြည့်မိသည် ။ ကိုသည် မ
လှုပ်မရှုပ်ဖြစ်ပင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေး နေနေသည် ။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့
ပြုံးနေသည် ကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်။

ဝီတိ ပြုံးလေးပဲလော ... ၊ နှစ်သက် ပြုံးလေးပဲလော ... အကောင်းဘ
က်က တွေး၍ အကောင်းကိုသာ ကျွန်တော် မြင်မိ၏။ မှန်ပါသည် ... '
ကျွန်တော်သည် ကိုနှင့် ပတ်သက်သော အမှားများကို အမှန်အဖြစ် မြင်
တတ်သော လူသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။ '

ကိုသည် ပြုံးနေရာမှ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ် အတွင်းရှိ ဆေးလိပ်
ဘူးကို ထုတ်လိုက်သည် ။ ပထမတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် အနည်းင
ယ် ငြိုငြင်မှု ပေါ်လွင်လာ၏။ ကျွန်တော်၏ အမုန်းဆုံး အရာများ ထဲတွင်
ဆေးလိပ်နံ့လည်း ပါသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

အို ... ကြည့်စမ်း ကျွန်တော် ကို့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူး
သော ငြိုငြင်မှု ဝင်လာပါလား။ ထိုစိတ်ကို ကျွန်တော် ဖြေဖျောက်ပစ်မှ ရ
မည်။ ဘယ်တုန်းကများ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကို့အပေါ် ငြိုငြင် ရ
က်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ။

ကျွန်တော် မကြိုက်နှစ်သက်သည့် အချက်များ ကိုတွင် ရှိနေပါသည်။
။ သို့သော် ထိုအချက်များကိုပြုပြင်ဖို့ ကိုအား ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ ... ၊ ထိုအချက်များကို ချစ်တတ်လာအောင် ကျွန်တော့် စိ
တ်ကို ကျွန်တော် ပြုပြင်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ အဲဒီလောက် ထိတော
င် ကိုကို ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုး ခဲ့ရပါသည် ။

ဟုတ်တယ်မို့လား ... ကို ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ကို့ဆီက ဆေးလိပ်
အငွေ့ အီအီလေးတွေကို ကျွန်တော် အရူးအမူး စွဲလန်းခဲ့ဖူးတယ်လေ ...
။ ခုရော ... ။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိသည် ။ နှစ်သက်ခွင့် ပေးရန်
နှလုံးသားက ဦးနှောက်ကိုတောင်းဆိုနေမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်
။

အို ... ခုမှ ထပ်စဉ်းစားမိတော့သည် ။ ... ဘေးနားမှာ ဝဏ္ဏလေး ရှိနေ
သားပဲ။ အနှစ်နှစ်အလလ ကင်းကွာနေသော ကို့ဆေးလိပ်ငွေ့ကို ကျွန်
တော် ရှူရှိုက်ချင်ပေမဲ့ ဝဏ္ဏလေးကိုတော့ မထိခိုက်စေချင်။ ကို့ကိုလည်း
အံ့ဩမိသည် ။ သည် လို ကလေးသူငယ် အနားမှာ ဆေးလိပ် သောက်ခြ
င်းကို ကိုမထိန်းချုပ် ဘူးလား။ ထိန်းချုပ်ရန်လည်း ကို့ဇနီးက မကြပ်မ
တ်ဘူးလားဟု ... ကျွန်တော် မဆိုစလောက် အပြစ်မြင်မိသည် ။

'ကျွန်တော့် အပြစ်မြင်မှုသည် ကို့အပေါ်တွင် မဆိုစလောက်လေး
သာ ရှိ၍ ကို့ဇနီး အပေါ်တွင် သာများ ပြားနေမှန်း ကျွန်တော် ဝန်ခံပါ၏။

ကိုအကြောင်း တွေးနေသည် မှာ အချိန် အနည်းငယ်ပင် ကြာမြင့်
သွားမှန်း ကျွန်တော် သတိမူမိ၍ အတွေးကို တစ်ခန်း ရပ်လိုက်၏။ ထိုကဲ့
သို့ပင်

'ကျွန်တော်သည် ကိုနှင့် ပတ်သက်သော အသေးအမွှားလေးတွေကို ပင် တစ်ကမ္ဘာမျှတွေးနေတတ်လောက်အောင် ကိုသည် ကျွန်တော့် အတွေးနယ်ပယ်အား စိုးမိုးနိုင်လွန်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ '

ကိုက ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍ တစ်ဖွာ ရှိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုကို ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်လျက်စကားဆို၏။

"ဘေးနားမှာ ကလေး ရှိနေတယ်လေ ... ဆေးလိပ် မသောက်ပါနဲ့ ... ဆေးလိပ်ငွေ ရှူမိရင် ကလေး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ် ... ပြီးရင် အတတ်မှားတွေ ကလေး လေ့လာမိသလို ဖြစ်သွားမယ် ... ကိုက ဖခင်ပဲ ဒါတွေတော့ ထိန်းသိမ်း တတ်ရမှာ ပေါ့"

ကျွန်တော်၏ စကားသည် အနည်းငယ် အမိန့်အာဏာ ဆန်နေမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ သို့ရာတွင် ... ကိုသည် ထိုကဲ့သို့ မသတ်မှတ်၍ သော်ပဲလား ... ကျွန်တော်မသိ ကို၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ပင် ခပ်မာမာလေးဖြစ်၍ မသွားပေ။ ဘာကြောင့် ပါနည်း။ အရင်ကဆို ကို၏ အမူအရာလေးတွေကိုပင် ကြည့်၍ ကို၏ စိတ်အနေအထားကို ကျွန်တော် အတတ်သိနိုင်သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်၏ ခန့်မှန်းနိုင်မှု အခြေအနေသည် ရုတ်လျော့ သွားပြီလား။ အလျင်က ကျွန်တော်၏ ဝေဖန်စကားများကို မကျေမလည် အမူအရာဖြင့် ခက်ထန်ထန်လေး ပြန်ပြောတတ်သည့် ကို၏ အကျင့်သည် ပျက်သုန်း သွားပြီလား။ ကျွန်တော့်အတွက် သီးခြား ဖြစ်တည်နေတဲ့ ကို၏ အမူအကျင့်တွေများ ပျောက်ပျက် ကုန်ပြီလားဟု ကျွန်တော် ပူပန်မှုလေး ဝင်မိသည်။

ကိုက ခပ်ပြုံးပြုံးလေး မီးသတ်လိုက်သည် ကိုပင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အလိုမကျ ဖြစ်မိသည်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် လိုချင်တာက အရင်က လို ကျွန်တော့်ကို အနည်းငယ်တော့ ခက်ခက်ထန်ထန်ဆက်ဆံစေချင်သ

ည် ။

အရင်ကလို ကျွန်တော့်ကို ခပ်မာမာလေး ခွန်းတုံ့ပြန်စေချင်သည် ။
အရင်ကလို ... မျက်နှာကို တင်းမာ စေချင်သည် ။

အရင်ကလို ... ကျွန်တော် လိုချင်သည် က ...

အရင်ကလို

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရခဲ့သော အတိတ်က နေ့လေး တစ်နေ့ ... ။

ထိုနေ့လေးသည် ကိုကို ဤကမ္ဘာလောကတွင် တည်ရှိနေပါသည်
ဟု ကျွန်တော် သိလိုက်ရသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည် ။

နေက စောင်းချေပြီ။ နေစောင်းချိန်တွက် လေတဖြူးဖြူးကြား ကျွန်
တော် တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်
။ ကျွန်တော့်၏ ဦးတည်ရာက အဆာပြေ စားရန် 'ဗန်ဒါရိပ်' ကွေ့တီယို
ဆိုင်လေးဆီသို့ ဖြစ်သည် ။

ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်စဉ်အတွင်း ဆိုင်ထဲတွင် လူပြည့်နေမှန်း ဆိုင်ရှေ့ရှိ
ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည် ။ ထို
သို့ သိလိုက်ရသည် နှင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်များ အနည်းငယ် ညှိုးကာ
သွားရသည် ။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် သော်တာအောင်က ထိုကဲ့သို့
လူသူများ တဲ့ နေရာတွေကို မနှစ်သက် ခပ်အေးအေး တိတ်ဆိတ်နေသ
ည့် နေရာများကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်သည် ။ အတွေးသမား ဖြစ်၍ လား
မသိ ထိုကဲ့သို့ အေးဆေး ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာလေးမှာ တစ်ခုခုကို အာရုံ
ထင်မှတ်၍ တွေးရသည် ကို ကျွန်တော်က သိပ်မက်မက်စက်စက် ရှိလှ
သည် ။

ကျွန်တော် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် ထိုင်နေကျ ခပ်ထောင့်ကျကျ

က နေရာလေးကို ကြည့်မိသည်။ ။ ထိုနေရာက အားလုံးထဲမှ အရိပ်ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်သည့် ဗန်ဒါပင် အောက်လေး ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေရာရှိ ဗန်ဒါပင်ကသာစိမ်းမြဲနေသော်လည်း ထိုနေရာကို မြင်တွေ့လိုက်သည့် ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ချက် မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ။ နောက်များ ကျသွား၍ လားတော့ မသိ ... ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော့်ထက် ဦးသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ။ ကျွန်တော် တခြား နေရာများကို ဝေ့ကြည့်မိတော့ စားပွဲအားလုံးက လူပြည့်နေသည်။ ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ နေရာတွင် သာ ကျွန်တော့်ထက် အရင်ဦးဆုံး ထိုင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပင် ရှိသည်။ ။

ထိုနေရာတွင် သာ ဝင်ထိုင်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီမှာ လူလွတ်နေလို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ"

ကျွန်တော့်၏ စကားသည် သူ့ခွင့်ပြုပြုမပြုပြု ဝင်ထိုင်မည်ဟူသော သဘော သက်ရောက်နေ၏။ သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို အနည်းငယ် ပင့်၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံတစ်ချက် ပြုံးပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် ကျွန်တော် စားနေကြ ကွေ့တီယို အပြုတ် တစ်ပွဲ၊ ကြက်သားရေကြော်၊ သဘောသီးထောင်း တစ်ပွဲနှင့် fanta တစ်လုံး မှာ လိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော် မှာ နေပုံကို သူက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်လုံး ပင့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူထိုကဲ့သို့ အံ့သြနေသည် ကို ဂရုမစိုက်နိုင် ကိုယ်စားရမည်ကိုသာ ဂရုစိုက်လေသည်။ ။ မှာ ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော်က စားပွဲကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ခေါက်ရင်း ဘေးဘီဂဲယာကို စိတ်ပါသလို စူးစမ်းကြည့်ရင်း စောင့်နေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် သူက ဆေးလိပ်ဘူးအတွင်းမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ပြီး ဇရက်မင်း စည်းစိမ်ယူရှာသည်။ ။ ကျွန်တော်

နာခေါင်းအနည်းငယ် ရှုံ့မိ၏။ ဆေးလိပ်နံ့မွန်မွန်ကို ကျွန်တော်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း ထိုသူကိုလည်း လူမှုရေးနားမလည်သူဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။ တကယ်ဆို တစ်ဖက်လူကို လေးစားသမှုနဲ့ ဆေးလိပ် သောက်ပါရစေတော့ ခွင့်တောင်းသင့်သည် မဟုတ်လား။

မှာ ထားသည် များ ရောက်လာသော အခါ အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော ပန်းကန်အတွင်းမှ အရည် အနည်းငယ်ကို မှုတ်၍ သောက်မည် ပြုစဉ် ... ထိုသူ၏ ဆေးလိပ်ငွေသည် ကျွန်တော့်နာခေါင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ။ ဆေးလိပ်ငွေ မွန်မှုကြောင့် ကျွန်တော် သောက်နေသော ဟင်းရည်ကိုပင် မမျိုချနိုင်တော့ပဲ သီးလေသည်။ ။

"အဟွတ် ... အဟွတ်"

ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ ချောင်းဆိုးမှု ပြေပျောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ။ ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ချင်းစာ၍ လား မသိ ရေတစ်ခွက် ငဲ့ကာ ပေးသည်။ ။ ပြီးနောက် ကျောကို ဖိသပ်ပေးကာ "ကနီ ... ကနီ ... ဖြည်းဖြည်းစားလေ"ဟု ပြောသည်။ ။

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ ထိုသူကို မဲ့စောင်းကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဖြည်းဖြည်းစားတဲ့ သူ့ဆေးလိပ်ငွေကြောင့် သီးသည် ဟု သူသည် မတွေးမိလေခြင်း။ တော်တော် လူမှုရေး ခေါင်းပါးသည့် လူပါလား။

ကျွန်တော် သူပေးသော ရေကိုသောက်၍ ချောင်းဆိုးမှု အနည်းငယ် ပျောက်တော့ သူ့ကို မန့်မဲမိ၏။

"စားတာက ဖြည်းဖြည်းစားတာပဲ ... လူမှုရေးနားမလည်တဲ့ ဆေးလိပ်ငွေက နာခေါင်းထဲ တန်းဝင်လာတော့ သီးသွားတာပါ ... ကျွန်တော်

ဆေးလိပ်ငွေ မခံနိုင်ဘူးခင်ဗျ"

"အော် ... ဟုတ်လား"

သူကထိုမျှသာ ပြောသည်။ ။ အမှန်ဆို ... စိတ်မပါလျှင်တောင် ဆေးရိုးလောက်တော့ ပြောဖို့ သင့်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့ဆီက ထွက်ကျမလာ ...။ ဆေးလိပ်ကိုတောင် ဟန်မပျက် ဆက်သောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ အငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

အို ... ဘယ်လိုလူမျိုးဘာလိမ့်။ ထိုကဲ့သို့ ပမာမခန့် လုပ်တတ်သည့် ပုံလေးက ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထဲ စွဲမြဲရိပ် ထင်စေရန် အစပျိုးလာလေပြီ။ သူကျွန်တော့်ကို တောင်းပန် လိုက်လျှင်တောင် ကျွန်တော်စိတ်များ ပြေပျောက်ကာ ထိုအပြုအမူကို မေ့ပျောက် သွားနိုင်သည်။ ။ သူကမတောင်းပန်ပဲ ဆေးလိပ်ကို ဆက်သောက်နေ၍ ကျွန်တော် ထိုအပြုအမူကို စိတ်ခုကာ သွားရသည်။ ။ အတွေးထဲမှာ လည်း စွဲသယောင် ရှိသွားလေသည်။ ။

"ကျွတ် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

ကျွန်တော့်ထံမှ ညည်းညူသံကြားတော့ သူက တစ်ဖက်သို့ ဆေးလိပ်ငွေ မှုတ်ထုတ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

"တော်ပြီ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး ... ခင်ဗျား ဆေးလိပ်ဆက်သောက်မယ်ဆို ကျွန်တော်ဝိုင်းပြောင်း တော့မို့"

"အိုကေ ... အိုကေ ... ပြောင်းရင် ပြောင်းလေ၊ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့"

အမ် ... ဘယ်လို လူမျိုးပါလိမ့်။ အမှန်ဆို ... ဒီတစ်လိပ် နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်ဖြစ် မသောက်တော့ပါဘူး ဖြစ်ဖြစ် ပြောသင့်သည် မဟုတ်လား။ ခု

တော့ ပြောင်းရင် ပြောင်းလေတဲ့ ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ
အောင် ဖြစ်မိသည် ။ ထိုသူကိုလည်း မကျေနပ်။ ဝိုင်းပြောင်းဖို့ ကလည်း
မဖြစ်နိုင် တခြားဝိုင်းတွေက ဒီထက် ပိုပြည့်နေသည် ။ ပြီးလျှင် ကျွန်
တော်ကလည်း မပြောင်းချင်။ မာန်တက်နေသည့် ထိုသူရဲ့ မာန်ကို အန
ည်းငယ်တော့ ချိုးနှိမ် ချင်မိသေးသည် ။

ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် ရေနွေးတ
စ်ခွက်ကို ငှဲ့လိုက်၏။ ပြီးနောက် အခါသင့်သည့် အချိန်ကို စောင့်ရင်း ဟ
န်နဲ့ မှုတ်နေလိုက်သည် ။ ရေနွေးကို နွေးအောင်တော့ သေချာ မမှုတ်ဖြ
စ်။ ရေနွေးက မပူပဲ နွေးသွားရင် ကျွန်တော်၏ လုပ်ရပ် သိပ်မထိရောက်
မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေသော အချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ပါသည် ။ မှာ
ထားသော ကြက်သားရေကြော်နဲ့ သဘောသီးထောင်းကို လာချပေးသ
ည် ။ စားပွဲပေါ်တွင် အချဉ်ရည်ဘူး ငရုတ်သီးဘူးများ ၊ ထိုသူ အရင်က
စားထားသော ပန်းကန်များ ၊ ကျွန်တော် မှာ ထားသော ပန်းကန်များ နှင့်
စားပွဲပြည့်နှက်သွားလေသည် ။ ထိုသူက လာချပေးသောအရာများ ထား
နိုင်အောင် စားပြီးသားပန်းကန်များကို ထပ်ပေးနေစဉ်သူ၏ လက်သည်
ကျွန်တော့်၏ ရှေ့နားသို့ ရောက်လာသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ရသည့်
အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပေ။

ချောင်းတစ်ချက် ဆိုး၍ မှုတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသော ရေနွေးပူပူ
ကို သူ့လက်ပေါ်သို့လောင်းချ လိုက်သည် ။

"အား ... သေပြီ ... ပူတယ်ဟ"

ထိုသူက လက်အပူလောင်သွား၍ နေရာမှ ထကာ ပြာပြာသလဲ လ
က်ကို ခါနေသည် ။ ပြီးနောက်ကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့်နီနီဖြင့် စူးရှစွာ

ကြည့်လာသောအခါ ထိတ်လန့် သွားမိသော်လည်း ဘာမှ မသိသလိုနှင့် မျက်လုံးလေး ပေကလယ်ပေကလယ်ဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဟိုချောင်းဆိုးလိုက်တာ ... လက်က ဟန်ပျက်ပြီး မှောက် သွားတာပါ ... ဆောရီး"

"ကျွတ် ... နမော်နမဲ့နဲ့ "

ကျွန်တော်က သူဖြစ်ပျက်သွားပုံကို မခွဲတရီလေးပြီး၍ ကျေနပ်နေမိ သည်။ သူကလက်ဖမိုးကို တဖူးဖူးနဲ့ မှုတ်ရင်း ငြီးငြူရှာတော့ ကျွန်တော် သနားလာမိသည်။ ။

တစ်ခဏနေတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ကာ ပြူးလာ တော့သည်။ ။ ရေနွေးသည် မည်မျှလောက် ပူနေသည် ကို ကျွန်တော် မ စမ်းသပ်မိခဲ့။ သူ၏ လက်သည် အနီရောင် သန်းလာကာ ဖောင်းကြွလာ သည်။ ။ ထိုသို့ မြင်တွေ့ရတော့ သူခံစားရသည့် ဝေဒနာကို ကျွန်တော် ခ န့်မှန်းမိပါသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ရပ်သည် လွန်သွားပြီဖြစ်မှန်း ကျွန် တော် သိလိုက်ရသည်။ ။ နာကျင်မှူကြောင့် သူ၏ မျက်နှာက နီရဲနေရှာ သည်။ ။ ကျွန်တော်က မဝံ့မရဲဖြင့် တောင်းပန်စကားကို ဆိုပါ၏။

"ဟို ... တော်တော်ပူသွားလားဟမ် ... မတော်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ ... ကျွန်တော် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"ရပြီ ... ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သွားဘူး ... နောက်တစ်ခါ န မော်နမဲ့ မဖြစ်စေနဲ့ "

"ဟုတ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းလေးကျုံ့လျက် အပြစ်ကျူးလွန်သူ တစ်ယောက်လို

မျက်နှာက သေးသိမ်ကာသွားရသည်။ သူကကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရင်း မှ ပိုက်ဆံရှင်းရန် waiter ကိုလှမ်းခေါ်သည်။

ပြီးနောက် သူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်၏။ ခုနက အပူလောင်မှုသည် အင်မတန် ဆိုးရွားနေ၍ လား မသိ သူ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပင် မကိုင်ကာ ပြုတ်ကျ သွားလေသည်။

"ဟို ... ဖြစ်ရောဖြစ်ရဲ့ လား ... ပိုက်ဆံအိတ်တောင် မကိုင်နိုင် ဖြစ်နေပြီး ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ... အစ်ကိုက ဘာနဲ့ လာတာလဲ"

သူကကျွန်တော့် စကားကို ချက်ချင်း အဖြေမပေးပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် အရင်ကောက်လိုက်ပါသည်။

"ဆိုင်ကယ်နဲ့ "

သူကစကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဆိုလာသည်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာတယ်ဆိုရင် ရေနွေးပူ လောင်ရာကြောင့် သူဆိုင်ကယ် မောင်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

"အဲဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ် ... အစ်ကို့ ညာလက်က အပူလောင်နေတော့ မောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ငါ့ဆိုင်ကယ်က ဘယ်မှာ သွားထားရမှာ တုန်း"

"ဒီမှာ ပဲ ထားခဲ့လိုက် ... ဒီဆိုင်က ကျွန်တော် လာစားနေကြ ရတယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... နောက်နေ့အကို့အိမ်ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"အဲဒါဆိုလည်း ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ ... သွားမယ်ခု"

အမ် ... သွားမယ်ဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး ပါလား။ ကျွန်တော်

ရှေ့က ကွေ့တီယိုပွဲကို နှမြော တသစွာဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ လက်ရာ မယွင်းသေးသော ပွဲအသစ်များ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဇွန်းမှ ပင် မမြည်းရသေးချေ။ ကျွန်တော့် အမှားအတွက် တာဝန်ယူရမည်က ယူရမည်သာပင်။ သို့ရာတွင် အစားအသောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် လက်လွတ် အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပေ။ သူ့နာကျင်မှုထက် ကျွန်တော့် ဆာလောင်မှုက ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်း ချလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟိုခဏ စောင့်ဦးနော် ... ကျွန်တော် ဒါလေးတွေ ကုန်အောင် စားလိုက်ဦးမယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကိစ္စ အတွက် ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ် ... နော် ... ခဏလေး စောင့်ပေးဦး"

သူက မတ်တတ် ရပ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်သလိုဖြင့် စုတ်သပ်တစ်ချက် သတ်ကာပြန်ထိုင်သည်။ ။ သူပြန်ထိုင်သည် နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း မှာ ထားသည့် အားလုံးကို ခေါင်းမဖော်တန်း လွေးပါတော့သည်။ ။ စိတ်လောလောဖြင့် စားနေရာ၍ ဘာကိုမှ ပင် အရသာမခံနိုင်။

အလိုက်သတိပင် သူက တစ်ရှူးတစ်ရွက် ထုတ်ပေးတော့ ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူး တင်မိ သွားပါသည်။ ။

သူက တစ်ရွက် ထုတ်လိုက် ကျွန်တော်က သုတ်လိုက် ပြီးလျှင် ဆက်စားလိုက် သူကနောက်ထပ်တစ်ရွက် ထပ်ထုတ်ပေးလိုက်ဖြင့် အပေးအယူ မျှနေသည်။ ။

"ဖြည်းဖြည်းစား ထပ်သီးနေဦးမယ် ... ရေသောက်ဦးမလား အဝင်ကောင်းအောင်အနောက်ကနေ ဖိပေးရမလား"

"အဟွတ် အဟွတ်"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ခုမှ တကယ်ပင် သီး၍ သွားသည် ။ အဝင်ကင်းအောင် နောက်က ဖိပေးမယ်တဲ့ ဘာစကားကြီးတုန်း။

"အမလေး ... ရတယ် ... ဒီအတိုင်း စားနေကြ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

စားသောက်ပြီးတော့ သူ၏ ဆိုင်ကယ်ကို ဆိုင်တွင် အပ်၍ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဆေးထည့်ပေးရန်ခေါ်လာခဲ့သည် ။

အိမ်တွင် မေမေက ပြန်မလာသေး၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့ ရှိလှပါသည် ။ ကျွန်တော်ဆေးထည့် ပေးနေစဉ် သူက ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးတုံ့လေး ငေးကြည့် နေသည် ကို အားစိုက်စရာ မလိုပါပဲ ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရသည် ။

ဆေးထည့်ပေးပြီးနောက် သူ၏ အိမ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ လမ်းတွင် တွေ့သော ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ထပ်စား ခဲ့မိသေးသည် ။ မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ၏ အမည်ကို ခုထိ ကျွန်တော် မမေးမိသေး။

သူ့အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးချိန် ဆိုင်ကယ်မောင်းစဉ်အတွင်း သူက ကျွန်တော့် အနောက် ခပ်ခွာခွာမှ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသည် ။ ထိုသည် ကို ကျွန်တော် အလိုမကျ ဖြစ်ရသည် ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေများ စိုးထိတ်နေပါလိမ့် ... ။

"ဟို အရှေ့ကပ်လို့ ရတယ် မကိုက်စားဘူး ... ဘာလို့ နောက်ဆုတ်ထိုင်နေတာလဲ"

"မင်းကို မယုံလို့ ... မှောက်ခါနီးကျရင် ခုန်ဆင်းရ လွယ်အောင် နောက်ဆုတ် ထိုင်နေတာ"

"ဘာ ... ဒီမှာ ဆိုင်ကယ်ကို ပိစိညှောက်တောက်ထဲက မောင်းလာ

တာ ... ခုနေ ပလာတာရိုက်မောင်းလို့ ရတယ် ... ရှင်းလား"

"အေးပါကွာ ... မမောင်းပါနဲ့ ယုံပါတယ် ... ရှေ့တိုးဆိုလည်း တိုးပါမယ်"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့အနည်းငယ် တိုး လာပြီး ကျွန်တော့်၏ ကျောပြင်နှင့် သူ့ရင်ဘက်ကို လှမ်းကပ်လိုက်သော အခါ ထိတ်ခနဲဖြင့် နှလုံးသွေးများ ဆူပွက်ကာ ကြက်သီးများ ပင်ဖျန်းခနဲ ထသွားရပါသည်။ ။

ထိုခံစားမှုကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့ မိသွားသည် ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်။ သူ့ကိုရှက်နေသလား ဆိုတော့မဟုတ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ဦးကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် သူစိမ်း ယောက်ျားလေး တစ်ဦး၏ အထိအတွေ့အောက်မှာ ရင်ခုန်ဖွယ် စိတ်လှုပ်ရှား နေလေရဲ့ ။ ဘာကြောင့် မှန်း ကျွန်တော် မသိပေ ... ။

"ရပြီလား ... ဒီလောက်ဆို"

အို မေးတတ်တယ်နော် ... ရပြီလားတဲ့ ထပ်ရွှေ့ရင်လည်း ခွကြားထဲ ကျတော့မည်။

"ရပြီ ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားပြီနော်"

"မင်းနဲ့ ငါက မိတ်ဆွေ"

"ဘာလဲမခင်ချင်လို့ လား"

"ကြောက်လို့ "

"ဘာ"

"ဟားဟား ... မင်းကလည်း တစ်ခုခုဆို စနောက်မှန်း မသိ အတည်

သဘောတွေ ထင်နေပါလားဟ ... နောက်တာပါကွ"

"အင်းပါ ... ကျွန်တော့် နာမည်က သော်တာအောင် ... အစ်ကို နာမည်ကရော"

" ... "

မြတ်စွာဘုရား။ အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော နာမည် တစ်မျိုးပါ။ သူ့နာမည်ကို ကြားပြီး ဆိုင်ကယ်ပါ အနည်းငယ် ယိုင်သွားရ သည် ။

"ဟဘာဖြစ်တာလဲ ... ဆိုင်ကယ်ကို ဂရုစိုက်မောင်း"

"နာမည်ကလည်း မိုက်ပါ"

"နာမည်မိုက်သလို လူလည်း မိုက်ပါတယ်ဟ"

ကိုဟာ တည်ကြည်သလောက် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သိပ်ပြောတတ် သော လူသားတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြုလို က်မိသည် ။

မှန်းစမ်း ... သူပြောသလို ရုပ်ရည်ကရော လန်းလားဟု ကျွန်တော် နောက်ကြည့်မှန်မှ သူ့အား အကဲခတ်မိသည် ။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် စောင်း ထား၍ ပစ်တိုင်းထောင် မျက်နှာကလေးလို ပုံစံခွက်နှင့် ဖြစ်နေသည် ။ သူ့မျက်ခုံးသည် ထူထဲမည်းနက်နေ၏။ မျက်စိကလည်း အညိုရောင်ဘက် ရောက်နေပြီး ရှုန်းစိုနေပါသည် ။ နှာတံ ချန်ချန်လေးသည် လေးကိုင်းသဖွယ် နှုတ်ခမ်းနှင့် လိုက်ဖက် လွန်းနေသည် ။

ကျွန်တော် ကြည့်နေသည် ကို သူက သိသွား၍ လား မသိ ဘက်မှန် အတွင်းမှ ပင် ကျွန်တော့်အား ပြီးပြသည် ။ အို ... သူ၏ အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော် အသက်ရှူဖို့ ပင် မေ့၍ သွားရသည် ။ ဘာတွေကများ အားဖြ

ည့် ပေးနေ၍ ကို့အပြီးဟာ သည် လောက်ထိ တောက်ပ နေရတာလဲကွယ်။

စဉ်းစား၍ လည်း မရတော့။ ထိုမျှလောက် လူတစ်ယောက် အပေါ်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩမိသည်။ ။ ကို ... တဲ့ ။ အတွေးထဲ တိုးတိတ်ကြိတ်၍ ခေါ်လိုက်သော နာမ်စားလေးကြောင့် ရှက်သွေးများ ဖြာကာ ကျွန်တော့် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ထူအန်းအန်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

ရှက်ရွံ့စိတ်များ ဖြင့်ပင် ကျွန်တော် သူ့အား ပြန်၍ ပြုံးပြမိပါသည်။ ။ ရှက်ပြီးလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း သူသိသွားမှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့် ရှက်ပြီးလေးကို ကိုမြင်တွေ့လေသလားဟု တွေးနေစဉ်မှာ ပင် ယခု ပြုံးမိပါသော ကျွန်တော့်၏ ရှက်ပြီးလေးကို တော့ ကိုမြင်တွေ့ သွားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော် တွေးတော စဉ်းစားနေရင်းမှ ကို့ကိုပြုံးပြီး ကြည့်နေသည် မှာ မည်မျှကြာသွားသည် မသိ ကိုသတိပေးမှ ပင် ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားလေး ဖြစ်လာသည်။ ။

"ညီစားလေ ... ဘာတွေတွေးပြီး ကိုယ့်ကို ပြုံးပြ နေတာတုန်း ... အရင်က အကြောင်းကို တွေးနေတာလား ... ကွေ့တီယိုတွေ ပွကုန်ပြီ"

ကြည့်စမ်း ... ကိုဟာ တစ်ဖက်သားကို မညှာတာပဲ အတည်ကြီး စနေပြန်သည်။ ။ ကိုက စနောက်လျှင် တခြားသူတွေလို မျက်နှာ ခပ်ပြောင်ပြောင်ဖြင့် စနောက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မျက်နှာ တည်တည်တံ့တံ့ဖြင့် စတင်သောကြောင့် အစပထမက ကျွန်တော် အတည်ပြောခြင်းနှင့် စနောက်ခြင်းကို မခွဲခြား တတ်ချေ။ နောက်ပိုင်း အနေ ကြာလာတော့မှ သာ

ကို၏ စနောက်နေခြင်းကို ခွဲခြားတတ်လာသည်။ ။

ကျွန်တော် ရှေ့က ကွေ့တီယို ပန်းကန်ကို ယူ၍ ထုံးစံအတိုင်း အစား
မစားမီ မြည်းစမ်းခြင်းကိုပြုသည်။ ။ အရသာက ယခင်လို အစပ်အဟက်
တည့်နေဆဲပင် ...။

ထို့နောက် သင်္ဘောသီးထောင်းကို ဆက်မြည်းမည် အပြု ကိုက ပန်း
ကန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကြောင်သွားရပါသ
ည်။ ။

"ခဏနေဦး စပ်မစပ် ကိုယ်အရင် မြည်းလိုက်ဦးမယ် ... ညီကအစပ်
မှ စားလို့ မရတာ"

ကြည့်စမ်းပါဦး ... ကိုဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် အလျင်လို ဂရုတစိုက် ရှိ
နေတုန်းပါပဲလား။ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှုလေးက လှိုက်ဖို တတ်လာရပြန်သ
ည်။ ။

"ညီနဲ့ ဝဏ္ဏလေးက သိပ်တူတယ် ... သိလား ... အသက်ငယ်ပေမဲ့ သူ
လည်း အရမ်း အစပ် ကြိုက်တယ်"

ကိုက ထိုစကားကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောလဲတော့ မသိ။ ကျွန်
တော် အနည်းငယ် ကျေနပ်မိသွားသည်။ ။

"ရော့ အနေတော်ပဲ ... သိပ်မစပ်ဘူး"

ကျွန်တော် တစ်ဇွန်းခပ်ကာ စားကြည့်သည်။ ။ အရသာက ကျွန်တော့်
အကြိုက်ပင်။

ကျွန်တော် ဝဏ္ဏလေးကို ကြည့်မိတော့ ယခင်က ကျွန်တော် စားသ
လိုပင် ခေါင်းမဖော်တန်း စားနေ၏။

အစာစားနေပုံက ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းနေပြီး နှုတ်ခမ်းပတ်လည် တွင် လည်း ပေပွနေသည်။ ။ ထိုအရာကို ကိုသည် မြင်သော်လည်း သုတ် သင်ပေးခြင်း မရှိချေ။ ကျွန်တော် ကို့၏ ကလေးအပေါ် ပြုစုယုယမှုကို သိပ်အလို မကျပေ။ ကျွန်တော် တစ်ရှူးစကို ယူ၍ ဝဏ္ဏကို သုတ်ပေးမိ သည် ။

"သားလေး ... အစာစားရင် အဲဒီလို ပေရေအောင် မစားရဘူးနော် ... ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ဆန့်သလောက်ပဲ ခူးခပ်စား ဟုတ်ပြီလားသား"

"ဟုတ်"

ဝဏ္ဏလေးက လိမ်မာသားပဲ။

"ထားလိုက်ပါ သော်တာရယ် ... သူ့အဆင်ပြေသလို စားပါစေ ... ပြီး မှ ပြန်သုတ်ပေး လိုက်တာပေါ့ ခုချိန် သုတ်ပေးရင် ပြန်ပေမှာ ပဲလေ"

အို ... ဘယ်လို စကားကြီးပါလိမ့် ... ကလေးတစ်ယောက်၏ ပြုမူ နေ ထိုင်ပုံကို ငယ်ငယ်လေးထဲက လမ်းပြပေးရမည်ကို ကိုသည် မသိလေခြင်းပဲလား။ အရာရာကိုသာ စည်းစနစ်တကျ ပြုမူ လုပ်ဆောင်တတ်သော ကိုသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုစု ပျိုးထောင်ရာတွင် လိုအပ်သည့် အချက်များက များ လွန်းနေသည် ။

"ဒီလို အမြဲစားနေရင် ကြီးလာတော့ အကျင့် ပါကုန်မှာ ပေါ့ ... အိမ်မှာ နေရင်လည်း အစ်ကိုတို့ က မသွန်သင်ပေးဘူးလား"

"သူ့အမေ ရှိတုန်းကတော့ လုပ်ပေးပါတယ် ... ခုကိုယ်လည်း အလုပ် တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ ကလေးထိန်းနဲ့ ပဲ လွှတ်ပေး ထားရတယ်"

သူ့အမေရှိတုန်းက ... ကိုပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ပီပီသ သကြီး ကြားလိုက်ပါသည် ။ အဲဒါဆို ခုသူ့အမေက မရှိတော့ဘူးလား ...

ကိုနဲ့ ကွဲသွားတာလား ... ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ ... ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ
ဝေခွဲ ရခက်သွား၏။

"သူ့အမေက နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလို့ လား"

"မဟုတ်ဘူးညီ ... ကိုယ့်ဇနီး ဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ"

အို ... ဆုံးသွားပြီတဲ့ ။ ကျွန်တော် ဝဏ္ဏလေးကို ကရုဏာ သက်စွာ
ငေးကြည့်မိသည် ။ မိတဆိုးသားလေး အတွက် အဖေမေတ္တာသည် မိခင်
မေတ္တာလောက်တော့ သွန်သင်ပြသမှု မကောင်းနိုင်မှန်း သိသည် ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ပင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ အမည် ဖော်မရသည့် ဝမ်းမြောက်မှုလေး တစ်ခုက ဝင်လာပြန်သည် ။ အမှန်ဆိုကျွန်တော် စာနာ ပေးရ
မှာ လေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ဝဏ္ဏလေး အပေါ်တော့ စာနာ သနားနိုင်
သည် ။ ကိုအတွက်နဲ့ ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်သလို ဖြစ်မိ
သည် ။ ကျွန်တော့်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးများ လား။ ဘုရားသခင်က
ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ပေးပြန်ပြီပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့ လား ... ကို။ သို့ရာတွင် ထို
မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ သေချာနေ၍ ကို့ဘက်က အခြေအနေကို
ကျွန်တော်အကဲမခတ် တတ်သေးချေ။

'တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အချစ်တစ်ခုတွင် ထိုအချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပါက
လဲ ... အဖိုး မဖြတ်နိုင်ပဲ တန်ဖိုး မြင့်တင်ရန်သာ ဆက်ကြိုးစား ချင်နေမိ
သည် ... '

စားပြီးသည် နှင့် ကိုက ကျွန်တော့်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းကာ အိမ်သို့
ပြန်လိုက်ပို့ပေး၏။
